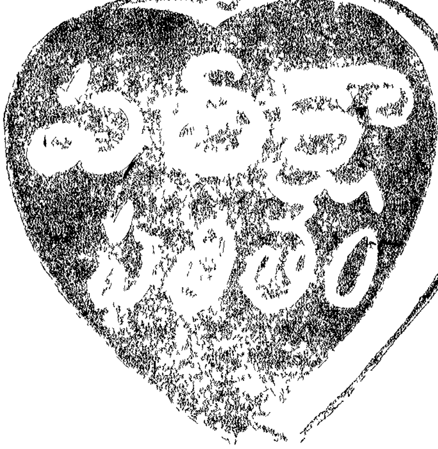

రేపే వస్తాయిట రిజల్ట్సు. ఏం చేస్తాడో మరి యీ యన — అన్నాడు పరంధామయ్య — పెళ్లాంతో. ఏం చేయడమేమిటి – దర్జాగా పాస్యవుతాడు — తెలివి తక్కువ వాడా–చేతకానివాడా! అతురాలా మీ కొడుకే అంది కామేశ్వరమ్మ. పాస్యవడం మాటలుటే పిచ్చిదానా — ఎంత కష్టపడాలి! టీ. తాగి తెల్లవార్లూ చదివినవాళ్ళకే దిక్కు లేదు. వివాహో — విద్య నాశాయ — శోభనం సర్వనాశాయ అని పెద్దవాళ్ళు ఊరికే అన్నారుటే. వీడి వివాహం ఫిబ్రవరి — కార్యం మార్చి – పరీక్షలు ఏప్రిలు. నాకేమీ నమ్మకం లేదు వీడు పాస్యవుతాడంటే, అస్తమానూ ఆ పెళ్లాంతో ఆ గదిలో గుసగుసలాడటం ఎందుకంట. వీడికే వచ్చిందా పెళ్ళాం. కోతికి కొబ్బరికాయ దొరికినట్టుంది వీడి వరస. ఇంటిపనీ...బయట పనీ ఎదిగిన కుర్రాళ్లుంటే ఎలా చూసుకుంటారు. తండ్రి కెంత సుఖపెడతారు! అట్టే వీడిమతం నాకు నచ్చలేదు. ఏమన్నా అడిగితే కళ్లు మూసుకుని మాట్లాడతాడు. ప్రతిమాట చెప్పడానికి ముందూ ఓపాట, పాటను కత్తిరించి మాటా – మాటను కత్తిరించి పాటా – ఓహోహో ఏం కుమారరత్నం–జన్మ తరించింది అని రుసరుస ఆరంభించాడు పరంధామయ్య.

ఇప్పుడంటే మీరు ఇన్ని శ్రీరంగనీతులు చెబుతున్నారు కాని — నేను కాపరానికి వచ్చిన కొత్తలో — మీరూ యింతే. మీ అబ్బాయి కొడేమిటి — అన్నీ మీ పోలికలే పుణికి పుచ్చుకున్నాడు — అంది ప్రతి రుసరుసలో కామేశ్వరమ్మ.

అతు చెప్పు పెద్ద వాళ్ళుండగా — పగలూ రాత్రీ–భేదం లేకుండా వీళ్లిద్దరూ అలా గదిలో గుసగుసలు — నాకేం నచ్చలే. పరీక్షలు పాసు కావాలనే బెంగ లేదు. ముందుదారి ఎలాగ? అనే ఆతురత అంతకన్నా లేదు. ఎప్పుడూ యీలాగ ప్రేమ పిచ్చితో గిజగిజలాడితే ఎలాగ. మంచీ చెడ్డా ఉండక్కర్లేదా? అంట — కొడుక్కి ఏం చెప్పుతావో చెప్పు, అని గడపదాటాడు పరంధామయ్య.

* * *

పరంధామయ్యగారు ప్రథమ కోపి, టౌటాకు మంటలాగ దడదడా వాగేస్తాడు. ఎలాంటి వాడినైనా దులిపిపారేస్తాడు. ఆ కోపంలో ఎవరూ ఏమీ అనకూడదు, అంటే యింకా రెచ్చిపోతాడు. అంచేత ఆయన కోపగించుకుంటూన్నప్పుడు కామేశ్వరమ్మ యేమీ కలగచేసుకోదు. కోపం చల్లారాక పరంధామయ్య తిక్క తిప్పుకొని తియ్యగా మాట్లాడుతాడు.

పరంధామయ్య చాలా ప్రయోజకుడు, ఏమీ చదువుకోకపోయినా కష్టపడి నీరుల్లిపాయ వ్యాపారంలో యింతగడించిన అదృష్టవంతుడు. ఆ వ్యాపార లాభంతో భూమి పుట్రాయింకా సంపాయించాడు. పెంకుటి కొంపప్రక్కనే పెద్ద మేడకట్టుకున్నాడు. జోనన్న సంబంధంచేశాడు. ఒక్కగాను ఒక్క కొడుకు శ్రీనివాసరావుకి.

శ్రీనివాసరావు రాజమండ్రిగవర్నమెంటు ఆర్ట్సు కాలేజీలో బి. ఎ చదివి ఏప్రియలులో పరీక్షకు వెళ్ళాడు. శ్రీనివాసరావు పెళ్ళాం సీత చాలా మంచిపిల్ల. మావగారిదో మరీ–

అయ్యగారి విశ్వేశ్వరరావు

భర్తది మరోమతం. అయినా ఏం చేస్తుంది. చెప్పండి విధిలేక భర్తని అనుసరించింది అత్తగారి అండచూసుకుని.

సీతకి ఎంతయినా బెంగవుంది. పెళ్ళైనాకే శోభనముహూర్తం పెడితే ఖర్చుకలిసివస్తుంది. యీ డొచ్చినపిల్ల అని సీత తండ్రి వాదించాడు. పరంధామయ్య–పెంకిపట్టు పట్టి బి. ఎ. ప్యాసయితేనే కాని వీడికి కార్యం చేయనన్నాడు. శ్రీనివాసరావు కాలేజీ ఎగకొట్టి–యింక అత్తవారింటికి ప్రతివారం వెళ్ళడం ఆరంభించాడు. అల్లుడు తరుచు రావడం అమ్మాయితో మాట్లాడటం – యిలాంటిది ఏ పండుగనాడో అయితే ఫరవాలేదు కాని – పండుగలేని ప్రతి శని ఆదివారాలు యిలా పండుగలు లాగచేస్తే ఎలావుంటుంది? నలుగురూ ఏమనుకుంటారు? ఈ తికమకలు పడిన వియ్యంకుడు మెల్లిగా కామేశ్వరమ్మతో చెప్పాడు. తిక్క శంకరయ్య – పరంధామయ్యని మెప్పించి – ఒప్పించి – మెల్లిగా శ్రీనివాసరావు – సీతలమధ్య అడ్డు తీర్చారు– పరంధామయ్య భగ భగ లాడుతూన్నప్పటికీ. కాని శ్రీనివాసరావుకి మాత్రం భార్య కాపరానికి వచ్చిందంటే హాయ్‌హాయ్ సీత పుట్టింటివద్ద వుంటే కాలేజీ ఎగగొట్టి– అత్తారింటికి పోవడం శ్రీనివాసరావుకి యింకా హాయ్ హాయ్. నువ్వు మీ పుట్టింట వుంటేనే బాగుండేది. నేను శని ఆదివారాలలో హాయిగా వచ్చేవాడిని — అన్నాడు శ్రీనివాసరావు. పరీక్షరోజులలో నన్ను మరిచిపోండి. మీకు పుణ్యంవుంటుంది – అంది సీత. నీకెలా వస్తోంది? అలా అనడానికి అన్నాడు శ్రీనివాసరావు. ఈ సంవత్సరం మీరు ప్యాసుకాకపోతే — నామూలంగా మీ పరీక్ష తప్పిందని అపవాదు వస్తుంది. నామాట వినండి — మంచివారు కదూ — అని సీత శ్రీనివాసరావు గడ్డం పట్టుకొని బ్రతిమాలింది — కాలేజీకి వెళ్ళమని.

ఇలా — నేను హాయిగా వుండటం నీకిష్టంలేదన్నమాట! అంటూ కోపం తెచ్చుకున్నాడు శ్రీనివాసరావు. మీరలా కోపగించుకుంటే నేనేంచేసేది చెప్పండి. దర్జాగా పరీక్షలు వ్రాయండి. జయం పొందండి. నేను మీ యింటికి వచ్చినవేళ మంచిదని పించండి. నామాట వినరూ — అని దీనంగా చూసింది సీత.

లతు చెప్పు — నిన్ను వదిలి ఒక్క క్షణమైనా వుండలేను. నాతో కూడా నువ్వు వస్తే నేను పరీక్షలలో కూర్చుని వ్రాస్తాను. లేకపోతే — యీ యేటికి యింతే — అని వెక్కిచ్చిగా చెప్పాడు శ్రీనివాసరావు.

పరీక్షకి వెళ్లే వాళ్ళంతా పెళ్లాలతో వెడుతున్నారుటండీ? నామాట వినండి. అదేమీ బావుండదు. ఎవరైనా చూసే ఏమైనా అనుకుంటారు. దర్జాగా చదింపూ–పెట్టి వస్తాను. శెలవల్లో యిటే తిరిగివద్దురుగాని. శెలవల్లో హాయిగా వుందవచ్చు. ఊఁ అనండి అని శ్రీనివాసరావు చేతులు పట్టుకొని — సీత ఎంతో నచ్చచెప్పింది. మీ నాన్నగారు-మిమ్మల్ని కేక వేస్తూంటే — నాకెలాగో వుంటుందండీ-నామాట వినరూ? అని జాలిగా అడిగింది సీత.

యూనివర్శిటీవాళ్ళు బి. ఏ. ప్యాసవడానికి ఒక్క ఏడాదేనని యొక్కడా కాలం నిర్ణయించలేదు. ఎన్నిసార్లయినా పోవచ్చు. పార్టు-పార్టుగా ప్యాసుకావచ్చు. సీతా — నిన్ను వదలి వెళ్ళలేను. కాల్లాడటంలేదు. నన్ను బలవంతంగా ఎడబాటు చేయకు. అంత బలవంతంచేసి యేంలాభం. నా బుర్ర పనిచేయటంలేదు. పరీక్షలో కూర్చున్నా ప్రయోజనంలేదు. ఒంటరిగా నేను వెళ్ళలేను. వ్రాయలేను. నువ్వు నా ప్రక్కని వుంటే దర్జాగా వ్రాస్తాను. నేను ప్యాసు

కావాలంటే నాతోపాటు నువ్వుకూడా పెట్టె సర్దుకొని ప్రయాణం సాగించు, లేదంటావా - పరీక్షమాట తలపెట్టకు అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

శ్రీనివాసరావు యిలా డీలాగా మాట్లాడుతూంటే తెలివిగలపిల్ల సీత పకపక నవ్వుతూ భరని అలా గదిలోకి తీసుకుపోయి-పడకకుర్చీలో కూలేసి కులికించే మాటలు చెబుతూ నేనోమార్గం చెప్పనా? అంది. చెప్పమన్నాడు శ్రీనివాసరావు. ఏమంత్రం చెవిలో వూదిందో-అంత పెంకిపట్టూ అవతలపారేసి-సరే! వెడతాను-అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

హమ్మయ్య-అనుకుంది సీత చరచరా పెట్టె-బెడ్డింగూ సర్దింది. పరంధామయ్యగారి నౌకరు జట్కా తెచ్చి గుమ్మంలో పెట్టాడు. అమ్మతో చెప్పి ఇల్లాలితో వట్టిమాపులతోనే మాట్లాడి - ఇష్టంలేకపోయినా యిల్లు కదిలి రాజమండ్రివచ్చి లాడ్జిలో అడుగుపెట్టాడు శ్రీనివాసరావు. ఆ లాడ్జినీచూస్తే డోకొస్తోంది అతనికి. సీత వుంటే ఎంత బావుండేది! అని అస్తమానూ అనుకుంటున్నాడు. సరిగ్గా-యీ రసకందాయంలోనే పరీక్షలు తగులడాలా-అని చిరాకుపడ్డాడు!

ఈ పరీక్షలు-విద్యార్థుల తెలివిని కొలిచే కొలబద్దలా! నా మొహం. ఈ పరీక్షలో ప్యాసు కాకపోతే వచ్చిన ప్రమాదం యేముంది? అని సీతని తలుచుకుంటూ - పరీక్షలు ఎప్పుడయిపోతాయా? ఎప్పుడు యింటికి పోదామా అని క్యాలండరువైపు చూస్తున్నాడు శ్రీనివాసరావు - ఇంకెన్నాళ్ళీదాకా యీ పరీక్షల బందిఖానా అనుకుంటూ!

ఆ లాడ్జిలో వున్నవాళ్ళంతా ఎంతో బిజీగావున్నారు, ఒక్క నిమిషం కూడా వేస్టుచేయడంలేదు. తెల్లవార్లూ చదువుతున్నారు. చదివినవి ప్రశ్నించుకుంటున్నారు. ఏం వస్తాయో ప్రశ్నలు అనుకుంటూ భయపడుతున్నారు. ఎంతమందికైనా యీ బాపతు బెంగలు వున్నాయి కాని - శ్రీనివాసరావుకి మాత్రం సీత బెంగ మినహాయిస్తే మరే బెంగాలేదు. కొత్త దాంపత్యంలో వుంటే గొడవ యిదేనంటారా!

పరీక్షలు ఆరంభమయాయి. చరచరా అయిపోతున్నాయి. శ్రీనివాసరావు కూడా పరీక్షలకు హాజరయ్యాడు. నిశ్చింతగా వ్రాశాడు. తాపత్రయ పడటంలేదు. వచ్చినవి - రానివి - అతనికి ఒకలాగే వుంటే యేం బెంగవుంటుంది చెప్పండి. తప్పిన అయిపోతే బాగుండును. పెందరాళే యింటికి పోవచ్చు - అనుకుంటున్నాడు శ్రీనివాసరావు.

పరీక్షలయాక తోటివాళ్ళంతా ఒకచోట కూర్చుని ఎవరెలా వ్రాశారోఅని పోల్చుకునేవారు. శ్రీనివాసరావుకి యే బెంగాలేదు. హాయిగా కాలేజీకి పోవడం-తెలిస్తే రాయడం లేకపోతే మానేయడం. నిశ్చింతగా లాడ్జికి రావడం. మే-ఒకటవ తేదీ దప్పునవస్తే బావుండునని క్యాలెండరువైపు చూడటం, పోస్టు యేంవచ్చిందో అని ఆతురతతో యెదురుచూడటం-చాలా బాగుంది పరీక్ష చదువు.

అది ఆఖరురోజు. పరీక్ష హాలుకి అతికరకుగావుండే వాచరు వచ్చాడు. ముఖం ఎత్తి ఎవర్నీ మాట్లాడనీయడు. చప్పుడయితే నిప్పులు కక్కుతున్నాడు. లౌక్యంగా కాపీ చేసేవాళ్ళకి మహాగొప్పచిక్కు. ఓరచూపు కాపీలు కొట్టేవాళ్ళకి యమబాధ వచ్చిపడింది. బెంచీకింద బుక్కు పెట్టి కాపీచేసేవాళ్ళు పాపం నిరాశ చేసుకున్నారు. బొటనవ్రేలిమీద ముఖ్యాంశాల్ని వ్రాసుకు వచ్చిన విద్యార్థి-పాపం వునూరుమంటూ వుమ్మితో చెరిపేసి-కర్చీఫ్‌తో కడిగేశాడు. ఇలాగే అందరూ ఎవళ్ళ జాగ్రత్తలో వాళ్లున్నారు.

ఆఖరు అరగంట కొట్టారు. యముడులాగ ఆవాచరు సరిగా శ్రీనివాసరావు దగ్గరకు వచ్చాడు నుంచోమన్నాడు. శ్రీనివాసరావు పిల్లిపిల్లలాగ బిక్కమొహంతో నుంచున్నాడు. ఏం-అలా బిక్కమొహంతో చూస్తావ్-చేసింది తప్పేనా? అన్నాడు

పరీక్షా ఫలితం

వాచరు. నేనేం తప్పుచేయలేదన్నాడు శ్రీని వాసరావు. కాపీచేయడం తప్పు కాదన్న మాట నీదృష్టిలో అంతేనా? అన్నాడు చురచురచూస్తూ ఆవాచరు. కాపీచేస్తే అది నిజంగా తప్పే అన్నాడు శ్రీనివాసరావు. అస్తమానూ అలా జేబులో కాయితం తీసి చూసి-మళ్ళీ వ్రాస్తున్నావే. అది కాపీ చేయడం కాదేం? అన్నాడు ఘాటుగా ఆ వాచరు. అలా కాయితం తీసి-చూసి-రాసి నంతమాత్రంలోనే కాపీ అవుతుందా— మీరు పొరబడుతున్నారుసుమండీ అన్నాడు శ్రీనివాసరావు. ఆ కాయితం నాకిచ్చేయ్ అన్నాడు వాచరు. ఇవ్వడానికివీల్లేదన్నాడు నిర్మొహమాటంగా శ్రీనివాసరావు. అందరూ తెలబోతున్నారు-యేమిటి చిన్న చిన్న చినుకు గాలివాన అవుతూందేమిటా-అని.

ఈ గందరగోళం ప్రిన్సిపాలుదాకా పాకింది. కళ్ళెర్రచేసూ—ఆ ప్రిన్సిపాలు గారు యేమిటీ రభస అని విజృంభించారు. ఈ స్టూడెంటు డెలిబరేటుగా కాపీ చేశాడు సార్ అన్నాడు వాచరు, నేనేమీ చేయ లేదన్నాడు శ్రీనివాసరావు. అతని జేబు లోనే కాపీ చేసిన కాగితం వుందిసార్ అన్నాడు వాచరు. ఏం—వుందా! కాగితం? అని అరిచాడు ప్రిన్సిపాలు. వున్న మాట నిజమేనని ఒప్పుకున్నాడు శ్రీనివాస రావు. మర్యాదగా ఆ కాగితం నాకు చూపకయ్యా—అంటే నస్సైనా ఒప్పుకోడండీ— మురాయిస్తాడు అంటూ సందు చూసుకొని వాచరు, యిష్టం వచ్చినట్లు చెప్పాడు ప్రిన్సి పాలుతో. ఏం—శ్రీనివాసరావ్! నీ ప్రవ ర్తన యేమీ బాగాలేదు. కాపీ చేయడం తప్పు. వాచర్ని యెదిరించడం రెండోతప్పు.

ఏమంటావు యీ తప్పులకి? అని గర్జించాడు ప్రిన్సిపాలు. ఆ కాగితం యిక్కడ చూప డానికి నాకు సిగ్గేస్తూందండీ అన్నాడు శ్రీనివాసరావు. కాపీ చెయ్యడానికి సిగ్గె యదేం. నలుగురిలోనూ కాపీ చేశావనిపించు కోవడానికి సిగ్గెయ్యదేం. కాపీ చేసిన కాగి తం చూపడానికి సిగ్గేస్తోందా? ఏం ఆర్గ్యుమెంటయ్యా! ఓహోహో! అని ప్రిన్సి పాలు హేళన చేస్తూంటే—బి. ఏ. వాళ్ళే యిలా కాపీలుచేస్తే డిసిప్లిను దివాలా తీసి నట్లే యీ కాలేజీలో అని వాచరుగారు వక్కాణించారు. ఎందుకండి—నా మీద మీ కింత అనుమానం—యిదుగో కాగితం ఏం చూస్తారో చూడండి—అని వుడుకు మోతు తనంతో శ్రీనివాసరావు జేబులోంచి కాగితంతీసి ప్రిన్సిపాలుగారికి ఇచ్చాడు— అతని ముఖంలో చాలా బాధ ప్రతిబింబిం చింది తీసి చూసే—అది తెలని కాగితం. అక్షరాలులేవు. దానిలో యింకో పోస్టు కార్డు సైజులాంటిది. ప్రిన్సిపాలు చూసాడు. వాచరుకు చూపించాడు. ఇద్దరూ తెల్లబోయారు. ఇంకేమీ నీ జేబులో లేవా- అన్నారు. వెతికారు. ఏమైనా వుంటేగా. ఇందులో కాపీ చేయడానికేంవుంది? ఇంత గొడవ జరిగింది యీ పోస్టుకార్డునుగురించా, అంతా గుమిగూడారు. చూసి తెల్లబోయారు. పాపం—కాపీ చేయలేగుర్రటా—శ్రీనివాస రావు, వాచరు పసికట్టింది వాడి పెళ్ళాం వ్రాసిన ఉత్తరమట! ఆవిడ ఆకార్డుకి తన ఫొటో అంటించి-హుషారుగా మూడే మాటలు వ్రాసిందిట. మీ విజయవార్తలు వినడానికి ఎదురుచూసే-మీసీత అని, ప్రియు రాలి వుత్తరాన్ని ప్రేమతో పరీక్షహాలుకి తెచ్చుకొని--చూసుకొని-హుషారు తెచ్చు కొని-పరీక్ష పేపరు ఘుమాయింపుకి పట్టుకుం టూన్న శ్రీనివాసరావు తప్పేమీ లేదురా— అని తోటివిద్యార్థులు అనుకుంటున్నారు. పాపం-కొత్తగావచ్చిన పెళ్ళాన్ని వదిలివుం డలేక-యిలా అవస్థపడ్డాడురా పాపం— అన్నారు కొందరు బ్రహ్మచారి విద్యార్థులు. లేడీస్టూడెంట్సు-శ్రీనివాసరావుని పలకరించి ఫీలవకండి అని హెచ్చరించారు.

ఇలాగ పరీక్షహాలులో యింత ఉక్క పోతను శెకితించి-ఉత్సాహంగా శ్రీనివాస రావు యింటికి చేరుకున్నాడు. కామేశ్వ రమ్మ మురిసిపోయింది. ఆరోగ్యంతో అబ్బాయి యింటికి వచ్చినందుకు, తనమాట విని యింత ఘనకార్యం చేసినందుకు- లోలోపల మురిసిపోయింది సీత. ఈ పరీక్ష కూడా ప్యాసయితే చాలాబావుండును అని ఎరిగిన దేవతలకి దణ్ణంపెట్టింది

ఇంక పరంధామయ్య సంగతి యేం చెప్పను. స్వతహా ఆయన లావాదేవీల మనిషి. వట్టి కోర్టుపక్షి. సాక్షిగానో--వాది గానో-ప్రతివాదిగానో నిత్యం కోర్టుకిపోయి హాజరుచెప్పుకుంటాడు. ఈ ప్లీడర్ల బాధపడ టం మహాకష్టంగా వుందంటాడు. మన చెప్పు చేతల్లోవుండే ఒక చలాకీప్లీడరు కావాలం టాడు' వాళ్ళఅబ్బాయి చప్పున బి. ఎ. ప్యాసయితే ప్లీడరుపరీక్షకి పంపాలనీ-బల్ల కట్టించి-ప్లీడరుబోర్డు పెట్టించాలనీ పరం ధామయ్యగారి గట్టిపట్టు. ఇలాచేసే పెంకి తనంచేస్తూన్న ప్లీడర్లకి తగినశాస్తి అవుతుం దని ఆయన పిచ్చినమ్మకం. అంచేత నే బి.ఎ. రిజల్ట్సు రేపొస్తాయి-రేపొస్తాయి అను కుంటూ-ఆ రేపు చప్పునవస్తే బావుండునని గడపదాటాడు ఆ వేళ ఆ పరంధామయ్య.

* * *

ఆరాత్రి పరంధామయ్యకి నిద్రలేదు. తెల్లారింది. కొడుక్కి లేని బి. ఎ. రిజల్ట్సు బెంగ ఆయనకు ఎక్కువయింది. ఆ ఆతుర తతో హడావిడిగా వున్నాడు. మెయిలు వచ్చేటయిమయింది. పేపర్లు వస్తాయి. పేప ర్లలో పరీక్షాఫలితాలు. శకునం చూసుకుని పోవాలి. అనుకుంటూ-అబ్బాయి నెంబ రెంతో కొడుల్ని అడగవే అన్నాడు పరం ధామయ్య-పెళ్ళాంతో. తడుముకోకుండా 725 ట అంది కామేశ్వరమ్మ. డెయిరీలో నోటుచేసుకుని తీవిగా బయలుదేరాడు— వుల్లిపాయల లాభంయిప్పించిన మినిమించిలి పాడు చల్లాలమ్మని చల్లనివేళ తలుచుకుని- గడపదాటగానే ఎదురింటి ఈశ్వరమ్మ తుమ్మింది. చ ఛా అని చతికిలపడ్డాడు. ఈయనకి వున్న శకునాల పిచ్చి యిండియాలో ఎవరికీ వుండదేమో! కాస్త తమాయించుకొని బయలుదేరి రెండ డుగులు వేసేసరికి - ఎక్కడికో వెడు తున్నారు - అన్నగారు అంటూ ఎగురు వచ్చింది యీ మధ్యనే వితంతురూపం ధరిం చిన వెంకమ్మగారు అధికస్య అధికం బలం- యీ రెండు ఫిరంగిప్రేలుడు శకునాల ఫలితం ఎలా వుంటుందో? అని పరంధామయ్య కొంచంజంకినా-కేవలంహిరణ్యకశిపునిలాంటి వాడేమో! టూ నెగిటివ్స మేక్ ఎఫర్మేటివ్ అనే సూత్రం తలుచుకుని మడమ తిప్ప కుండా మలబార్ కాఫీహోటలు ప్రాంతా నికి వెళ్ళాడు. మనరోజులు బావుంటే శకు నాల తీవ్రత తప్పకుండా తగ్గుతుందని ఆయన అనుభవం.

ఎవళ్ళకీ యేమీ తోచకపోతే అవూళ్ళో మలబార్ కాఫీహోటలు దగ్గిర కూర్చుం టారు. అపక్కనే బస్సు స్టాండుంది. రైళ్ళకి పోయే జట్కాలు అక్కడే ఆగు తాయి. పత్రికా-ప్రభా-హిందూ- ఎక్స్ప్రెస్సులు అక్కడే అమ్ముతారు. ఒకరికి కాఫీఖర్చు దుడ్డే భూలోక పికాదాలు

అక్కడే తిరుగుతూంటాయి. లిటిగేషను వాహకులు - ప్లీడరు బ్రోకర్లు - రకరకాల వారి రంగస్థలం అది.

ఆ వేళ పరంధామయ్యగారి రాకనిచూసి స్నేహితులు ముసిముసి నవ్వులతో ప్రశ్నించారు - యిలా వచ్చారేమిటి అంటూ, అయిదారుగురు స్నేహితులతో చే- మావాడి పరీక్ష రిజల్సు వస్తాయిట యివాళ. ముందుగా చూసిపోదామని వచ్చానన్నాడు - ఠీవిగా పరంధామయ్య. మీవాడేమిటి ప్యాసుకాకపోవడ మేమిటి - దర్జాగా ప్యాసవుతాడు పరంధామయ్య గారూ! అని ఒకరి తరవాత యింకొకరు ఋష్యాసిసములో అడ్వాన్సుగా అభినందించారు - ఆ స్నేహితులందరూ, ఈ శుభశకునం - పాత పాడుశకునాల్ని తరిమి తన్నదా? అనుకున్నాడు పరంధామయ్య.

ఇంతలో పేపరు బంగీలువచ్చాయి. చకచకా ఒక స్నేహితుడుపోయి ఆంధ్రపత్రిక తెచ్చాడు. ఏంతండి మీవాడి నెంబరు - యివిగో - ఆంధ్ర విశ్వవిద్యాలయం. బి. ఎ. రిజల్ట్సు. వాల్తేరు - తేదీ - అంటూ ఓ స్నేహితుడు రిజల్సు శీర్షికల్ని చదవడం ఆరంభించాడు. 725 నెంబరు చూడండి! అన్నాడు పరంధామయ్య. అందరు స్నేహితులూ యిదుగో 725! యిదుగో 725! అంటూ 725 భజన చేశారు. ఎంతో గర్వించాడు పరంధామయ్య.

ఇంతటి మహదానంద సమయంలో— వట్టిమాటల్ని ఛటిస్తూ - అలా చూస్తారేం పరంధామయ్యగారూ! టీపార్టీ చేయాలి— అన్నారు స్నేహితులు ఆరుగురూను. అహం ఎంతమాట! మీ చేత చెప్పించుకుంటానా, ఇంటిదగ్గఱ యివాళే గ్రాండు టీపార్టీ యిస్తా. మీరంతా వద్దురుగాని అన్నాడు పరంధామయ్య—వీలున్నంతవఱకూ వెళ్లిని తప్పించుకోవాలని పరంధామయ్య తాపత్రయం.

- సరి! సరి! యింత అవస్థపడి పేపరంతా వెతికి మీ వాడినెంబరు వినిపించినందుకు యిదేనా బహుమానం ఆ టీపార్టీమాట అటుంచండి—యిప్పుడు యీ మలబార్ హోటలులో యథోచితంగా మీరు టీపార్టీ చేస్తేకాని మిమ్మల్ని వదలం అని పరంధామయ్యని చుట్టేశారు ఆ ఆరుగురు స్నేహితులూ చనువుగా. వాళ్ల పద్మవ్యూహం నుంచి బయట పడేదారి కనిపించలేదు పరంధామయ్యకి.

ఎందుకంత తొందర పడతారు. తప్పకుండా చేస్తానుగా వద్దాన్నాం. యిప్పుడు పర్సు తీసుకురాలేదు. యేమీ అనుకోకండి అంటాడు పరంధామయ్య. మనీపర్సు తీసుకురాలేదంటే-వాళ్లు వెనుకంజ వెయ్యకుండా వుంటారా అని పరంధామయ్య నమ్మకం.

మలబారు అయ్యరు మహా మంచివాడు. ఎంతమందికైనా అరువు యిస్తాడు, యిస్తున్నాడు. మీ కెందుకు అరువు యివ్వడు. రండి పరంధామయ్యగారూ! అంటూ ఆ ఆరుగురు స్నేహితులూ ఆయన్ని మలబారు కాఫీహోటలులో కూలవేసి-చుట్టూ కూర్చున్నారు. ఒళ్లు తెలియకుండా—మొహం వాచినట్లు—ఆ ఆరుగురు స్నేహితులూ ఆర్డర్లిస్తున్నారు. సెర్వరు మతిపోతూంది వాళ్లకి సప్లయి చేసేసరికి. పోనీ యిదీ ఓ బాపతు అన్న శాంతిలాంటి కాఫీహోటలు శాంతి-ఇంటికీ—ఒంటికీ మంచి దనుకున్నాడు పరంధామయ్య. కుర్రాడు పరీక్ష ప్యాసయ్యాడుకదా—యీ సంతోషానికి యీ స్వల్పఛార్జీ ఫరవాలే దనుకున్నాడు.

ఇంక కాఫీపానం దశలో వున్నారు అంతా. రామశర్మగారు కొడుకు తిలక్‌తో వచ్చాడు. పరంధామయ్యగారూ-ఆ స్నేహితులు అంత ఆనందంగా వుండటం చూశాడు. చూసినవాడు తిన్నగా వుండచ్చునా వుండడే. అన్నాటు మీకు తెలియదుగా. రామశర్మ కొడుకు తిలక్ కూడా బి. ఏ. పరీక్షకు కూర్చున్నాడు. మన శ్రీనివాసరావు క్లాసుమేటు పేదరికంలో వున్నా కొడుకు గ్రాడ్యుయేటు కావాలని ఎంతో దీక్షతో-ఎన్నో బాధలుపడి చదువు చెప్పించాడు.

పాపం-మీవాడి పరీక్ష...అన్నాడంతే రామశర్మ, ఏం-వాళ్లబ్బాయి పరీక్షకేం పాపం వచ్చింది. అంత యింతా అనడానికి వీల్లేనంత పుణ్యం వచ్చింది. మాకీ యిడ్లీ వుప్మా-కాఫీ సంతర్పణ చేసింది-ఏం అలా తెలబోతారు. ఈబిల్లు మేం యిస్తాం అనుకుంటున్నారా ఒక్క నయాపైసా కూడా మేం యివ్వం. బిల్లు యావత్తూ పరంధామయ్యగారు యిస్తారు. ఈ మహాయిడ్లీ-ఉప్మా - కాఫీ సంతర్పణ మాకు ఆంధ్రా యూనివర్సిటీ-బి. ఏ. డిగ్రీ తాలూకు 725 నెంబరు యిప్పించింది. పరంధామయ్యగారికీ-వారి అబ్బాయికీ తీపితీపి జేజేలు అని ఆ ఆరుగురూ తప్పట్లు లంకించుకున్నారు. పరంధామయ్యగారు యింతటి గౌరవం - ఆ అపశకునాలను ఎదిరించి-తనకు లభ్యం అయినందుకు జరకండువా ఒకసారి అటూ యిటూ సరుకున్నారు.

తెల్లబోతూ రామశర్మ అందుకున్నాడు. ఇదుగోవీడే నాకొడుకు తిలక్. వాడూ B. A. పరీక్షకు వెళ్లాడు వాడినెంబరూ 725 మీ పరంధామయ్యగారి కొడుకిది 725 అంటారా-అన్నాడు.

ఏమో! అదిమాకేం తెలుసు, యూనివర్సిటీ గుమాస్తా నిద్రబోతూ నెంబర్లేస్తే ఒకే నెంబరు యిద్దరికి రావచ్చు-ఒకరినెంబరు యింకొకరికి రావచ్చు. దానికి పరంధామయ్యగారు బాధ్యులా? అన్నాడు ఒక స్నేహితుడు. ట్రూ! ట్రూ! అదేపాయింటు అన్నారు మిగతా స్నేహితులు. ఈ ముక్కా యింపులధాటికి తట్టుకోలేక రామశర్మ మాట్లాడకుండా వూరుకొని—ఒక వేళ తన కొడుకే తప్పు చెప్పినాడేమోనని — హోలు టిక్కట్టు తెమ్మన్నాడు.

ఈలోగా పరంధామయ్య—ముఖం యింత చేసుకొని, ఆ ఆరుగురు స్నేహితులతో విన్నారుగా—మన రామశర్మగారి డబాయింపు, నెంబరు వాళ్ళబ్బాయిదేట. మా వాడు ప్యాసవడం కిట్టక—కళ్లల్లో కారం జల్లుకుంటున్నాడండి—మన వాళ్లంతే. ఆఖరికి యిలా మారిపోతున్నారు. పొరుగు పచ్చగా వుంటే—చిచ్చు పుట్టించడానికి విశ్వప్రయత్నం చేస్తారు. అని యింకా పరంధామయ్య ఏవో చెబుతూంటే—ఆ ఆరుగురూ అందుకున్నారు — నాది నాది అంటేనే నాదవుతుందిటండీ—ఆ రామశర్మ పిచ్చ కాకపోతే. ఆ నెంబరు మీ వాడిది లేకపోతే పేపర్లో పడుతుందా. ఈ కాఫీ శాంతి చేయిస్తుందా—అని పరంధామయ్యగారికి తందానతానా అన్నారు.

(43 వ పేజీ చూడండి)

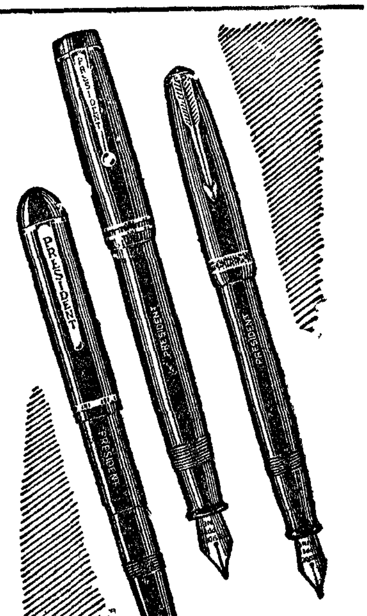

ప్రెసిడెంట్
ఫౌంటెన్ కలములు
పలురకములైన నమూనాల్లో, రంగుల్లో లభించును.
51

★ పరీక్షా ఫలితం ★

(23 వ పేజీ తరువాయి)

ఇంతలో రామశర్మ కొడుకు తిలక్కు యింటికిపోయి హాలు టిక్కెట్టు తెచ్చి తండ్రికి చూపించాడు. అందులో 725 నెంబరువుంది. తిలక్కు పేరుంది. శ్రీనివాస రావు పేరులేదు. పరంధామయ్య కొంచెం జంకుతున్నాడు. ఇదేమిటి ఆఖరికి ఆ నెంబరు మన వాడిది కాదా! అని ఈ అలజడిలో సెర్వరు యిచ్చిన బిల్లు పరంధామయ్య చేతిలోంచి జారిపడింది కింద. ఆ ఆరుగురి స్నేహితుల గుండెలూ ఆ బిల్లుతో పాటు కింద పడినంత ప్రమాదం జరిగింది. కాని ఆ ఆరుగురూ ఐక్యకంఠంతో అందుకున్నారు. నిజంగా 725 నెంబరు యీ రామశర్మ కొడుకుదే అయితే—ఆయన కెందుకంట యింత వెరిఫికేషను. ఎవరి గోల వారికే—యీ 725 నాదే నని—ఎవరినీ లెక్క చేయకుండా వుండేవాడు. ఏ పెళ్ళి వాళ్ళో తిరిగివుంటారు. యీ తిలక్కును చూసుకోవడానికి. అబ్బే—పెళ్ళిళ్ళ సీజను కాదుటండీ—పది అబద్ధాలాడినా సరే—పెళ్ళి మాత్రం చేయించు అన్నాడు శాస్త్రకారుడు. అంచేత పెళ్ళికోసం యీ 725 నెంబరు కోసం యింత అబద్ధం ఆడుతూన్న రామశర్మని యీగిచేస్తే—ఆ వచ్చిన పెళ్ళి వారికి యీ గుట్టు కాస్తా తెలిసిపోతుంది. రామశర్మకి అబద్ధాలకోరు అనేవాడు వచ్చినా—మనకి దంపతుల్ని విడదీసిన పాపం-పెళ్ళి ఆపుచేసిన పాపం చుట్టుకొని చివరికి గోహత్యాపాతకంలో యిరికోల్సి అవుతుంది. అంచేత పరంధామయ్యగారు—యీ 725 నెంబరు వాదంలో వుండే విశేష విషయాన్ని గురించి—రామశర్మను మన్నించి—తొందరగా మలబారుఅయ్యరు బిల్లు చెల్లించి యింటికిపోయి యీ వన్మందినీ ఆనంద పరవశుల్ని చేయండి అన్నాడు—కీడెరు పశ్చాత్తాపం చల్లగావుండా ఆ ఆరుగురిలో అగ్రనాయకుడు. ఇదంతా చూసి రామశర్మ తెల్లబోయాడు—తిలక్కుతో పాటు.

చేతనయినవాళ్ళు అబద్ధాన్ని తియ్యని నిజంగా రూపొందిస్తారు. చేతకానివాళ్లు నిజాన్ని నిజంగా చెప్పలేక అబద్ధంగా ఆకారం చూపిస్తారు. ఇంత వాదించిన ఈ ఆరుగురు పరంధామయ్యగారిని మెప్పించడం కోసం అలా వాగ్ధాటిని విసిరిపారేశారు. పాపం పరంధామయ్య నమ్మి-రామశర్మని అసహ్యించుకున్నాడు. దర్జాగా తమల పాకులు సేవిస్తూ నమస్తేలు చెప్పి ఆ ఆరుగురూ హాయిగా రైలు గట్టుదాటి కిలకిల నవ్వుతూ పోతున్నారు.

మీ కాఫీ పిశాచాల హోటలలో ఎంత చెప్పినా మీకు నచ్చదులెండి. మీ వాడికే నెంబరెంత? అని అడిగిచూడండి. నిజం మీకే తెలుస్తుంది. ఈ విషయంలో అనవసరంగా నేను క్షోభ్యం కలగజేసుకున్నందుకు మన్నించండి. మీ వాడు ఫేలవాలని నేను కోరతానా? నాకు తెలియదుటండీ-నాకు మావాడొక్కటే-శ్రీనివాసరావుఒకటేనా-అంటూ యింకా చెబుతున్నాడేదో రామశర్మ. సరే యింటికిపోతే నిగ్గూ-నిజం తేలతాయిగా అంటూ చరచరా పరంధామయ్య యింటి వైపు పోతున్నాడు.

ఇంటికిపోయి యీజీ చెయిర్లో కూర్చోగా-యిల్లంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఎవరూ లేరా-అని అరిచాడు పరంధామయ్య. కన్నీళ్లు గుక్కుకుంటూ వచ్చింది కామేశ్వరమ్మ. పరంధామయ్య అనుకున్నాడు-పరీక్షాఫలితం లిటిగేషనులో పడిందని. ఏం-ఏడుస్తావ్ అన్నాడు పరంధామయ్య. నేను తిన్నగా వినిపించుకోలేదు యిందాకా. 725 నెంబరూ 720 నెంబరూ చూడమన్నాడట అబ్బాయి. 725 తిలక్కుదిట. 720 అబ్బాయిదిట. పరీక్ష తప్పిందని కుర్రాడు కుమిలిపోతున్నాడు. కోడలు మనస్సు మనస్సులోలేదు. కాచిన కాఫీ ఎవరూ తాగలేదు—అలాగే చల్లారి పోతూంది. ఏం చెప్పమన్నారు నాకీ వరస చూస్తే పైత్యం దడవస్తూంది అని కామేశ్వరమ్మ కిందపడింది. కొడుకూ-కోడలూ-భర్త చుట్టూ మూగారు. వొణుకుడు గొంతుకతో భర్తని పిలిచింది కామేశ్వరమ్మ. కంగారుగా పరంధామయ్య డాక్టరుకి కబురుచేశాడు. అబ్బాయి పరీక్షపోయిందని-వాడిని సాధించవని నా చేతిలో చేయివేయండి అంది దీనంగా కామేశ్వరమ్మ. ఛ ఛా! నేను మాత్రం మనిషిని కాదుటే-ధైర్యం తెచ్చుకో అని పరంధామయ్య అంటూండగానే కారులో డాక్టరుగారు వచ్చి కామేశ్వరమ్మను పరీక్షించి-అబ్బే ఏమీ లేదు. ఈవిడికి నరాల బలహీనత జాస్తి. ఒక యింజెక్షన్ కోర్సు యివ్వాలి-నెల్లాళ్ళు. యివాళనుంచీ ఆరంభిస్తాను. ఆఖరున యిద్దరుగాని బిల్లు పైకం. అంటూ డాక్టరు వెళ్ళిపోయాడు.

బి. ఏ. పరీక్షాఫలితాలనాడు మలబారు అయ్యరు దండుగ టీ పార్టీ బిలు అక్కడ-డాక్టరుబిల్లు యిక్కడ-720 నెంబరు తాలూకు ఏడుపు యిక్కడ—725 తాలూకు నవ్వులు అక్కడ! ఎంత ఆశాభంగం యివాళ అని అంతటి పరంధామయ్య నిరుత్సాహపడి నిలువునా నీరయ్యాడు.

కోడిపుంజులులాగ మీదిమీదికి వచ్చి-బలవంతం కాఫీపార్టీ న్యాయాలంగా సంపాయించి మలబారు హోటలులో పోటీ తిండి సాగించి-రామశర్మను డబాయించి-తననెందావపాట పాడిన దేవాంతకులు ఆరుగురు స్నేహితులూ పాపం పరంధామయ్యకి చటుక్కున జ్ఞప్తికి వచ్చారు-ఆరు రూపాయల అరువుబిల్లుతో సహా.

ఇంకా అలాడీలాగా వుంటూండగానే తుమ్మల ఈశ్వరమ్మ-ఎదురయిన విలంతువు వెంకమ్మ వెనువెంటనే జ్ఞాపకానికి వచ్చారు. ప్రళయ శకునాల నికర ఫలితం యిప్పటికి నిజరూపం చూపెట్టిందని పరంధామయ్య బాధపడుతున్నాడు.

ఇంతలోనే రామశర్మ వచ్చి-చేతులు పట్టుకొని-నన్ను అపార్థం చేసుకున్నారా-అని దిక్కు మొహం వేశాడు.

అబ్బే-అలాంటిది యేదీ లేదే-బాధ పడకండి అని పరంధామయ్య బదులు చెప్పాడు.

నన్ను సంతోషపెట్టాలి-ఇవాళ మధ్యాహ్నం టీపార్టీ యిస్తున్నాను. మీరు తప్పకుండా దయచేసి మావాడిని చల్లగా దీవించాలి అన్నాడు రామశర్మ.

పిల్లలుగల బీదవాడివి ఎందుకయ్యా యీ పార్టీ వెడద. పొద్దున నేను యిచ్చిన పార్టీ 725 కే గదా. ఆ బిల్లు నువ్వు చెల్లించేయ్. చాలు అని పరంధామయ్య అంటూండగానే—నవ్వుతూ రామశర్మ వెళ్ళిపోతున్నాడు.

★

అధైర్యపడవద్దు

శాస్త్రీయమైన, నిజమైన SEX—ADVICE పొందవచ్చును. మీకు వుండుకొన్న లక్షణములు వ్రాయుచూ, యింకా వివరాలకు కవరు పంపేది.

డాక్టర్ రత్నంసన్స్, (Estd 1904)
మలకపేట బిల్డింగ్సు, హైద్రాబాద్ - 2.
(దక్కన్)

(బ్రాంచిలు: హైదరాబాదు & విజయవాడ.